

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Ніл Джостен дозволив сигареті догоріти до фільтра, не зробивши жодної затяжки. Йому був потрібен не нікотин, він хотів їдконого диму, який нагадував про матір. Якщо вдихати достатньо повільно, то можна майже відчувати привид бензину й вогню. Це було водночас огидно й заспокійливо та викликало хворобливе тремтіння в його тілі. Воно пробігло аж до кінчиків пальців, збивши грудочку попелу. Той упав на трибуну між черевиками, і його розвіяло вітром.

Ніл зиркнув на небо, але за сліпучим світлом стадіонних ліхтарів зірок геть не було видно. Подумав — уже не вперше, — чи спостерігає за ним згори його мати. Він сподівався, що ні. Вона б душу з нього витрясла, якби побачила, що він отак сидить і нудить світлом.

Позаду зарипіли двері, вирвавши хлопця з роздумів. Ніл підтягнув сумку ближче до себе й озирнувся. Тренер Ернандес підпер двері роздягальні та сів поруч із хлопцем.

— Я не бачив твоїх батьків на грі, — сказав він.

— Їх немає в місті, — відповів Ніл.

— Досі чи знову?

Ні те, ні інше, але Ніл не міг цього сказати. Він знав, що його вчителі та тренер втомилися чути одне й те саме виправдання щоразу,

коли запитували про його батьків, але брехня була простою, тож він зловживав нею. Вона пояснювала, чому ніхто не бачив Джостенів у місті й чому Ніл мав звичку спати на території школи.

Річ була не в тому, що йому було ніде жити. От тільки жив він там нелегально. Містечко Міллпорт вимирало, а це означало, що на продаж виставили десятки будинків, які ніколи не куплять. Минулого літа він привласнив один із таких у тихому районі, населеному переважно літніми людьми. Його сусіди рідко покидали затишок своїх диванів і щоденних мильних опер, але щоразу приходячи і йдучи, хлопець ризикував натрапити на них. Розуміючи, що він самовільно зайняв житло, люди починали ставити складні запитання. Зазвичай простіше було пробратися до роздягальні й поспати там. Хлопець не знав, чому Ернандес спускав йому це з рук й не повідомляв органи влади. Ніл вирішив за краще не питати.

Тренер простягнув руку. Ніл передав йому недопалок, спостерігаючи, як той розтирає його об бетонні сходи. Ернандес відкинув зім'ятий бичок убік і повернувся лицем до хлопця.

— Я думав, що сьогодні вони зроблять виняток, — сказав тренер.

— Ніхто не знав, що це буде остання гра, — відповів Ніл, озираячись на майданчик.

Сьогоднішня поразка Міллпорта вибила їх із чемпіонату штату за дві гри до фіналу. Так близько й так далеко водночас. Сезон закінчився. Бригада вже розбирала поле, розхитуючи стіни з оргскла й розгортаючи штучну траву на твердій основі. Коли вони закінчать, тут знову буде футбольне поле; до осені на ексі ніщо не натякатиме. Нілу було боляче дивитися на це, але він не міг відвести очей.

Ексі — це позашлюбне дитя кількох видів спорту: вдосконалений різновид лакросу на полі, завбільшки з футбольне, але за жорстокістю як хокейне, — і Ніл любив кожну його дрібку: від швидкості до агресії. Це було єдине з його дитинства, від чого він не міг відмовитися.

— Я подзвоню їм пізніше й скажу рахунок, — кинув він, бо Ернандес досі спостерігав за ним. — Вони небагато пропустили.

— Поки що, можливо, — відповів Ернандес. — До тебе прийшли.

Для того, хто провів пів життя тікаючи від свого минулого, це були слова з нічного жахіття. Ніл схопився на ноги й закинув

сумку на плече, але шурхіт черевиків за спиною попередив його, що тікати вже пізно. Хлопець обернувся й побачив великого незнайомця, який стояв біля дверей роздягальні. Він був одягнений у майку-алкоголичку, і на рукавах виднілися татуювання у формі племінного полум'я. Одна рука запхана в кишеню джинсів. В іншій він тримав товсту папку. Невимушена постава і погляд карих очей, сповнений рішучості.

Ніл не знав його, а це означало, що він був не місцевим. У Міллпорті налічувалося менше дев'ятисот мешканців. Тут усі знали про справи одне одного. Ця вроджена допитливість заганняла Ніла на слизьке з усіма його секретами, але він сподівався використати менталітет маленького містечка як щит. Плітки про чужинця мали дійти до нього раніше, ніж сам незнайомиць. Міллпорт підвів його.

— Я вас не знаю, — сказав Ніл.

— Він з університету, — кинув Ернандес. — Прийшов подивитися на твою сьогоднішню гру.

— Дурня, — сказав Ніл. — Ніхто не набирає людей з Міллпорта. Ніхто не знає, де він розташований.

— Є така штука, яка називається мапа, — сказав незнайомиць. — Ти, мабуть, чув про неї.

Ернандес послав Нілу застережливий погляд і звівся на ноги.

— Він тут, бо я надіслав йому записи з тобою. Він писав, що йому бракує нападників, тож я вирішив, що варто спробувати. Не казав тобі, бо не знав, чи вийде із цього щось путне, і не хотів подавати зайвих надій.

Ніл витріщився.

— Що ви зробили?

— Намагався зв'язатися з твоїми батьками, коли він попросив про особисту зустріч сьогодні ввечері, але вони не відповіли на мої повідомлення. Ти ж казав, що вони спробують приїхати.

— Вони спробували, — відповів Ніл. — Але не змогли.

— Я не можу на них чекати, — кинув незнайомиць, спускаючись і стаючи поруч із Ернандесом. — Сезон добігає кінця, і приїздити сюди до дурості пізно, але в мене виникли деякі технічні проблеми з моїм останнім новобранцем. Тренер Ернандес казав, що ти досі не вибрав університет. І це чудово, чи не так? Мені

потрібен нападник на заміну, а тобі — команда. Усе, що треба зробити, — це підписати контракт, і ти мій на п'ять років.

Нілу знадобилися дві спроби, щоб здобути на слово.

— Це ж не серйозно.

— Дуже серйозно й дуже пізно, — відповів чоловік.

Він кинув свою папку на трибуну, де сидів Ніл. Ім'я хлопця було надряпане чорним маркером на лицьовому боці. Ніл подумав про те, щоб розгорнути папку, але який сенс? Людини, за якою так ретельно спостерігав цей тренер, не існувало й знову не існуватиме невдовзі. За п'ять тижнів Ніл закінчить навчання, а за шість стане кимось іншим десь дуже далеко звідси. І бай-дуже, як сильно йому подобалося бути Нілом Джостеном. Він і так прожив тут надто довго.

Ніл мав би вже звикнути до цього. Останні вісім років він провів у мандрах, сплітаючи брехню за брехнею, щоб залишити за собою покручений слід. Двадцять два імені стояли між ним і правдою, і він знав, що станеться, якщо хтось нарешті складе всі пазли до купи. Підписання контракту з командою університету — це дещо більше, ніж лишитися на місці. Він опинився б у центрі уваги. В'язниця не спинить його батька надовго, а Ніл не переживе матч-реванш із ним.

Проста математика, але від цього не легше. Цей контракт був квитком у майбутнє, якого Ніл не міг мати, а він так сильно його хотів, що аж боліло. На якусь сліпучу мить він зненавидів себе за те, що взагалі пройшов відбір у команду Міллпорта. Він добре знав, що не варто було виходити на майданчик. Його мати казала йому більше ніколи не грати. Просила бути одержимим грою на відстані, а він не послухався. Але що йому ще лишалося робити? Після її смерті він осів у Міллпорті, бо не знав, як жити без неї далі. Це було єдине, що в нього лишилося, єдина справжня річ. Тепер, коли знову відчув цей смак, він не знав, як піти геть.

— Будь ласка, ідіть, — сказав він.

— Це трохи несподівано, але мені справді потрібна відповідь сьогодні. Комітет переслідує мене відтоді, як зачинили Джейні.

Від цього імені в Ніла скрутило шлунок. Він перевів погляд з папки на обличчя тренера.